

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

ΚΕ. ΜΕ. ΔΙΑ

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ ΑΠΟ ΚΚ ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Θεωρούμε σκόπιμο αυτές οι διαφορές να προκύβουν περισσότερο από μία παράθεση θέσεών πάνω σε μία σειρά προβλήματα ιδεολογικά-πολιτικά-οργανωτικά που έχει γίνει μέχρι τώρα.

Αυτές οι θέσεις είναι προφανώς θέσεις του κινήματος, που μάς δίνουν την δυνατότητα ένταλας έκφρασης προς τὰ έξω, αλλά παράλληλα αποτελούν και αφετηρία για παραπέρα προβληματισμό μεταξύ των μελών και παράθεση θέσεών με τελικό στόχο τή δημιουργία ενός προγράμματος που νά έχει επεξεργασθῇ από όλα τὰ μέλη του κινήματος.

Κατ'άρχή θά παράθεσούμε τις ιδεολογικές-πολιτικές-μας θέσεις και κατόπιν τις οργανωτικές, διότι οι ιδεολογικοπολιτικές είναι ή προϋπόθεση και απ'αυτές προκύπτουν οι οργανωτικές.

Τό ΠΑΣΟΚ είναι κίνημα μαρξιστικό και δέχεται ότι ή μαρξιστική ιδεολογία και μέθοδος ανάλυσης μπορεί νά μάς οδηγήσει στην κατανόηση των αντικειμενικών συνθηκών (οικονομικών-κοινωνικών-πολιτικών) και στή σωστή πολιτική πρακτική που θά οδηγήσει στην απελευθέρωσή μας.

Δεχόμενοι όμως τόν μαρξισμό πρέπει νά άρνηθοῦμε τήν δογματική έρμηνεία του, που οδηγεί είτε στην υιοθέτηση άπαραβάτων κανόνων όργάνωσης και δράσης, είτε στην υιοθέτηση μοντέλων άλλων χωρών που προσπάθησαν σε άλλες εποχές και κάτω από διαφορετικές συνθήκες νά οίκοδομήσουν τόν σοσιαλισμό. Η ιστορία είναι τόσο πολύπλοκη και πολύμορφη ώστε πάντα ν'άπογοητεύει ίντρά τους δογματικούς έρμηνευτές της. Μέ βάση τὰ παραπάνω ή σοσιαλιστική κοινωνία που αγωνιζόμαστε νά φιάξουμε θά στηρίζεται κύρια στις συγκεκριμένες ελληνικές συνθήκες ιστορικής ανάπτυξης και κοινωνικο-οικονομικής κατάστασης. Παράλληλα όμως δέν άγνοούμε τήν ιστορία του παγκόσμιου κινήματος, για τήν ολόπλευρη απελευθέρωση των λαών και είμαστε υποχρεωμένοι νά λάβουμε υπ'όψη μας όλη τήν συσσωρευμένη πείρα.

Τελικά πρέπει νά είμαστε σίγουροι, ότι για νά πετύχουμε θά πρέπει νά βρούμε τό δικό μας δρόμο τόν ελληνικό δρόμο για τό σοσιαλισμό. Κάθε σύνδεση ή δογματική παραδοχή ή προσκώλυση ή απολογητισμός σε επαναστατικά κέντρα (μοντέλα) που θά δείξουν τόν σωστό δρόμο για τήν απελευθέρωσή μας είναι μέθοδος που οδηγεί στην απομόνωση και στην άποτυχία όπως πολύ καλά τό δείχνει και ή ελληνική ιστορία.

Η νέα κοινωνία που θέλουμε νά δημιουργήσουμε θά στηρίζεται στην λαϊκή κυριαρχία, που σημαίνει όσο τό δυνατόν πλατιά δημοκρατία για τους εργαζόμενους, τήν συντριπτική πλειοψηφία του ελληνικού λαού.

καί κατάργηση τῶν δυνατοτήτων καπιταλιστικῆς ἐκμετάλλευσης ἀπό τήν ὀλιγαρχία. Παραπέρα αὕτη ἡ δημοκρατία ἐκφράζεται μέ ὀργάνωση συνδικαλιστική καί αὐτοδιοίκηση.

Ἡ κατάργηση τῆς ἐκμετάλλευσης ἐκφράζεται μέ τήν κοινωνικοποίηση τῆς παραγωγῆς, τήν αὐτοδιαχείριση καί αποκέντρωση πού σημαίνει συμμετοχή τοῦ ἐργαζόμενου στήν λήψη τῶν αποφάσεων, κατάργηση τῆς ἀποξένωσης τοῦ ἀπό τό προϊόν τῆς ἐργασίας του καί τοῦ κλεψίματος τῆς ὑπεραξίας (βλέπε σχετική προσοῦρα γιά τήν Πολιτική Οἰκονομία).

Ἡ συνολικός σχεδιασμός γιά τίς μεγάλες μονάδες παραγωγῆς θά συνδιάζεται μέ τ' ἄποκεντρωμένο σχεδιασμό ὥστε νά ὑπάρχει ὁλόπλευρη καί ὁμοιόμορφη ἀνάπτυξη καί συμμετοχή, ἀντίθετα ἀπό ἄλλα πρότυπα (π.χ. σοβιετικό).

Πό τίς παραπάνω συγκεκριμένες θέσεις προκύπτει ὅτι δέν δεχόμαστε τήν διχτατορία τοῦ προλεταριάτου οὔτε σάν συγκεκριμένη πολιτική ἔννοια, ἀλλά καί οὔτε σάν συγκεκριμένη μορφή ὀργάνωσης τῆς κοινωνίας Σοβιετική Ἕνωση κ.λ.π.)

Οἱ κινήτηριες δυνάμεις γιά τήν ἐπίτευξη τῶν παραπάνω στόχων εἶναι οἱ καταπιεζόμενοι Ἕλληνες ὅπως προαναφέρθηκε. (Βλέπε προσοῦρα κοινωνικές τάξεις καί ΠΙΑΣΟΚ. Γιατί δέν μπορούμε νά μιλάμε γιά σοσιαλισμό μέ τήν οἰκονομική ὀλιγαρχία καί ὅλους τοὺς υπόλοιπους, ὅπως τώρα τελευταία προσπαθοῦν νά τό κάνουν οἱ συντηρητικές πολιτικές δυνάμεις σέ ὅλες τίς ἐκφράσεις.

Τό νά μή κάνουμε τό διαχωρισμό μεταξύ τῆς οἰκονομικῆς καταπιεστικῆς ὀλιγαρχίας ἐφοπλιστικό-χρηματιστικό κεφάλαιο-ντόπια καί ξένα μονοπώλια) καί τῶν ὑπολοίπων στρωμάτων τοῦ λαοῦ, σημαίνει ἡ ὅτι δέν θέλουμε νά κάνουμε ἀπλῶς σοσιαλισμό, ἡ ὅτι ἀγοοῦμε ὅτι ἡ κοινωνία χωρίζεται σέ τάξεις, ὅτι ἡ ὑπαρξη τῆς οἰκονομικῆς καπιταλιστικῆς ὀλιγαρχίας εἶναι δεμένη μέ τήν ὑπαρξη τῶν ἄλλων καταπιεσμένων στρωμάτων καί τήν κυριαρχία της πάνω σέ αὐτά, ὅτι ὁ ἀπαραίτητος ὅρος ἀπελευθέρωσης τῶν καταπιεσμένων εἶναι ἡ ἐξαφάνιση τῆς ὁλόπλευρης κυριαρχίας της (οἰκονομική-πολιτική-ἰδεολογική) πάνω σέ αὐτούς.

Σέ αὐτόν τόν ἀγῶνα μας (στήν πόλη μας) γιά τήν ἀπελευθέρωση, πού εἶναι ἕνας ἀγῶνας ταξικός ἐνάντια στήν μονοπωλιακή τάξη, βλέπουμε ὅτι τό κράτος καί ὅλη ἡ πολὺπλοκη κρατική μηχανή εἶναι ἔτσι διαρθρωμένη ὥστε νά ἐξυπηρετεῖ τά συμφέροντα τῆς κυρίαρχης τάξης. Δέν ἔχουμε τήν οὐτοπία ὅτι αὕτη ἡ κρατική μηχανή εἶναι οὐδέτερος παρατηρητής,

ρυθμιστής ἀμερόληπτος τῆς πάλης τῶν καταπιεσμένων γιά τά δικαιώματά τους. Βλέπουμε καθαρά (ἀπό τοὺς καθημερινούς ἀγῶνες) ὅτι ὁ δῆθεν ρυθμιστικός χαρακτήρας, πού προσπαθοῦν νά μᾶς πείσουν οἱ δυνάμεις τῆς συντήρησης ὅτι ἔχει τό κράτος εἶναι μιά προσπάθεια γιά νά καλύψουν τήν πλήρη

ἡ ἐξουσία
ἐκφράζεται
ἐν ὀλίγοις

υποταγή του στην κυρίαρχη τάξη, και παραμένει στην πραγματικότητα ένας μεγάλος μυθος. Απαραίτητη προϋπόθεση για την απελευθέρωσή μας όπως πρ. κυπτει από τα παραπάνω είναι ή ολοκληρωτική αλλαγή, ή αλλαγή δομών του υπάρχοντος κρατικού μηχανισμού, έτσι ώστε να είναι στα χέρια του λαού για την απελευθέρωσή του, για την χειραφέτησή του.

Η σοσιαλδημοκρατία όπως έχει διαμορφωθεί σήμερα στην Ευρώπη, δεν πιστεύει στην κοινωνική μεταβολή αλλά στην καλλίτερη περίπτωση, πιστεύει στις μεταρρυθμίσεις που μπορούν να γίνουν μέσα σ' αυτό το καπιταλιστικό καθεστώς. Έχει ενταχθεί μέσα στο καπιταλιστικό καθεστώς και το βοηθάει να ξεφύγει από τις κρίσεις του, με θυσίες των εργαζομένων. Ακόμη έχει συνταχθεί με τις ιμπεριαλιστικές επιδιώξεις του καπιταλισμού, στηρίζοντας ένα ανώτερο καταναλωτικό επίπεδο ζωής στην εκμετάλλευση, άλλων λαών καθυστερημένων χωρών. Επειδή όμως την Ελλάδα δεν ανήκει στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις, αλλά στην περιφέρεια του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος, εκμεταλλευόμενη διπλά διπλά και από την ιμπεριαλιστική μητρόπολη και από την ντόπια εξαρτημένη αστική τάξη, ο δραματισμός για ένα κοινωνικό συμβόλαιο με την τελευταία, ιδιαίτερα σε περιόδους κρίσης καταντούν αδύνατοι, και απλώς οδηγούν είτε σε ενίσχυση της κυριαρχίας της και στη διατήρηση της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, είτε στη φθορά των πολιτικών δυνάμεων που εκφράζουν τέτοιους δραματισμούς όπως και από την παρακάτω ιστορική ανασκόπηση φαίνεται.

Η σοσιαλδημοκρατία ιστορικά αναπτύχθηκε στην περίοδο ανόδου του καπιταλισμού. Τόν περασμένο αιώνα, σαν κόμμα της εργατικής τάξης. Όσο ο καπιταλισμός πέραγε στο ιμπεριαλιστικό και μονοπωλιακό του στάδιο μεταβαλλόταν και αυτή σε βοηθητικό όργανο του καθεστώτος. Ενώ λοιπόν στην εμφάνιση μπορεί ακόμα να λέει ότι στηρίζεται στην εργατική τάξη, στην πραγματικότητα έχει πάψει να εκπροσωπεί τα συμφέροντα των εργαζομένων και έχει γίνει ή εναλλακτική λύση σε περιόδους κρίσεων, μέσα στο καπιταλιστικό καθεστώς. Όταν ο παγκόσμιος καπιταλισμός άρχισε να μπαίνει στην κρίση του, έκαναν την εμφάνισή τους οι πρώτες σοβαρές σοσιαλδημοκρατικές προσπάθειες στην Ελλάδα. Έγιναν μερικές προσπάθειες για την θεμελίωση και λειτουργία σοσιαλδημοκρατικών ομάδων, που δεν μπόρεσαν όμως να αναπτυχθούν.

Η σημαντικότερη προσπάθεια έγινε με την ένωση Λαϊκής Δημοκρατίας ΕΛΔ-ΣΚΕ κατά την διάρκεια της κατοχής, που πήρε μέρος στην Εθνική Αντίσταση με το ΕΑΜ. Παρ' όλο που βγήκε μ' ένα μεγάλο κύρος μετά τον πόλεμο με ηγέτες γνωστούς σ' όλη την Ελλάδα (Σβώλο, Τσιριμώνο) δεν

μπόρεσε νά σταθεροποιηθῇ καί τελικά διαλύθηκε τό 1952. Στή συνέχεια ἔμεινε μιά μικρή ὁμάδα, ἡ Σοσιαλιστική Δημοκρατική "Ἐνωση, μέ λίγα μέλη μέχρι τή Δικτατορία. Μέ τήν πτώση τῆς Δικτατορίας, ἔλαβαν μέρος στήν Κυβέρνηση Καραμανλῆ καί ἐν συνεχείᾳ κατέληξαν στίς ἐκλογές μέ τήν ΕΚ.-ΝΔ

(Γιά ἱστορία Κ.Κ.Ε. καί ἐριστερῶν κινήσεων βλέπε ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ-ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ).

Ἡ βασιική ἀνάλυση ἀπό τήν ὁποία προκύπτουν οἱ πολιτικοί μας στόχοι εἶναι ὅτι βρυσκόμαστε στήν περιφέρεια τοῦ ἱμπεριαλιστικοῦ μητροπολιτικοῦ κέντρου. Αὐτό τό δείχνουν ὁ χαρακτήρας τῆς οἰκονομίας μας πού βασιικά εἶναι μεταπρατικός, ἡ ἀνυπαρξία βαριᾶς βιομηχανίας, ἡ ἀνομοιόμορφη ἀνάπτυξή της, οἱ συμβάσεις νεοαποικιακοῦ τύπου μέ τά ξένα μονοπώλια, ἡ καταλήστευση τοῦ ὀρυκτοῦ μας πλούτου, ἡ δινατότητα διαφυγῆς τῶν μονοπωλιακῶν ἐπιχειρήσεων, οἱ διομολογήσεις, οἱ βάσεις κ.λ.π. (βλέπε σύνταγμα, νόμοι 1953 γιά τά μονοπώλια, διαπραγματεύσεις σχετιικά μέ τίς βάσεις, ἀνάλυσεις στόν "Ἀγωνιστή, "Πατερναλιστικός Καπιταλισμός καί " "Ἱμπεριαλισμός καί Οἰκονομική ἀνάπτυξη" Α.Παπανδρέου)

Πιστεύουμε ἐπίσης ὅτι ἡ σημερινή πραγματικότητα δείχνει ὅτι ἡ τάση πού ἐπικρατεῖ εἶναι γιά τήν διατήρηση καί επέκταση τῶν δομῶν τῆς νεοαποικίας πού ἔχει κατεύθυνση τίς προηγούμενες ἱμπεριαλιστικές μητροπόλεις. Γιατί στίς συνθήκες κρίσης πού περνᾷ τό παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα ἔχει ἀνάγκη ἀπό μεγαλύτερη ἐξάρτηση καί ἐκμετάλλευση τῶν νεοαποικιῶν του.

"Ἐχοντας σάν στόχο τό τετράπτυχο τῆς 3ης τοῦ Σεπτέμβρη (βλέπε σχετική μπροσοῦρα) (πού προκύπτει ἀβίαστα ἀπό τά παραπάνω) τό ἐκφράζουμε στή φάση πού περνᾷμε καί πρίν πάρουμε τήν Κυβέρνηση μέ τόν ἀγῶνα μας (1) γιά τήν ἔξοδο ἀπό τό στρατιωτικό καί πολιτικό NATO, γιά νά φύγουν οἱ βάσεις (2) γιά τήν ἀποχουντοποίηση καί παραπέρα τόν ἐκδημοκρατισμό τῶν δομῶν (3) γιά καλύτερες συνθήκες διαβίωσης τῶν ἐργαζομένων, ἐνάντια στά ὑπερκεῖρδη καί τήν κυριαρχία τῶν μονοπωλίων, ἐνάντια στήν εἴσοδό μας στήν ΕΟΚ τήν διαβρωμένη ἀπό τοὺς Ἀμερικάνους καί τό NATO (ΕΟΚ=Δαυρείος Ἱπποσιτῶν Ἀμερικανῶν).

Ἡ πολιτική πού ἐκφράζεται μέ τήν ἄνευ ὄρων εἴσοδό μας στήν ΕΟΚ καί φάνηκε καθαρά ὅτι διευκολύνει τά σχέδια τῶν Ἀμερικανῶν γιά λύση τοῦ Κυπριακοῦ σύμφωνα μέ τά συμφέροντά τους, καί στήν χειροτέρευση τῆς θέσης τῶν ἐργαζομένων καί τῶν ἀγροτῶν.

Ἡ πολιτική τῆς Ἐθνικῆς ἀντιδικτατορικῆς ἐνότητος τό μόνο πού κάνει εἶναι νά διευκολύνει τήν Κυβέρνηση Καραμανλῆ στό στήσιμο τοῦ Κράτους τῆς Δεξιᾶς πρὸς ὄφελος τῶν ξένων καί ντόπιων μονοπωλίων, χωρίς νά δίνει καμμιά προοπτική στοὺς ἀγῶνες τῶν ἐργαζομένων καί διακωλύει ἀπλά τήν κυριαρχία τους.

"Ἐχοντας σάν στόχο τό τετράπτυχο τῆς 3ης τοῦ Σεπτέμβρη (βλέπε σχετική μπροσοῦρα) (πού προκύπτει ἀβίαστα ἀπό τά παραπάνω) τό ἐκφράζουμε

Παραπέρα ή μή σωστή σύνδεση τοῦ Ἀντιϊμπεριαλιστικοῦ ἀγώνα μέ τόν ἀντιμονοπωλιακό ἀγώνα, ή ὑπερτίμηση τοῦ ἀντιϊμπεριαλιστικοῦ ἀγώνα τοῦ ἀντιμονοπωλιακοῦ ή τό ἀντίθετο ὀδηγεῖ σέ ἀδιέξοδο (βλέπα πολιτική τοῦ Κ.Κ.έξ. γιά ἀντιϊμπεριαλιστική δημοκρατική ὄχι ἀντι-μονοπωλιακή συμμαχία).

Τήν ὑλοποίηση τῶν παραπάνω βραχυπροθέσμων στόχων τήν βλέπουμε νά περνάει μέσα ἀπό μιὰ ἐνότητα στή βάση, ἐνότητα σέ ὅλους τοὺς ἀγώνες πού καθημερινά ξεσποῦν. Μόνο μέσα ἀπό αὐτή τήν ἐνότητα θά ὠριμάσει ή ἐνότητα τῶν κορυφῶν τῶν πολιτικῶν δυνάμεων. Ἡ ἐνότητα, ή ὁποια-
δήποτε ἐνότητα, στήν κορυφή, πού ἐπιδιώκουν διάφορες πολιτικές παρατάξεις δέν διασφαλίζει τήν ἐπιτυχία τῶν στόχων τοῦ λαοῦ, ἀντί-θετα μπορεῖ νά μπεῖ φραγμός.

Τό νά φωνάζουμε γιά ἐνότητα δέν σημαίνει ὅτι δουλεύουμε γι'αυτήν. (βλέπε μπροσοῦρα προσεχῶς).

Ἡ θέση τοῦ ΠΑΣΟΚ βρίσκεται κοντά στά ἄλλα ἀντιϊμπεριαλιστικά καί ἐθνικοαπελευθερωτικά κινήματα τῶν χτῆς Μέσης Ἀνατολῆς καί τῆς Νότιας Εὐρώπης γι'αὐτό καί ἐπιδιώκουμε συνεργασία μέ αὐτά καί εἰδικώτερα μέ τά σοσιαλιστικά καί ἀπελευθερωτικά κινήματα τῶν χωρῶν αὐτῶν. Αὐτό δέν σημαίνει ὅτι ταυτιζόμαστε μέ αὐτά, τό ΠΑΣΟΚ εἶναι κίνημα πού ξεπήδησε μέσα ἀπό τίς συγκεκριμένες συνθῆκες τοῦ τόπου μας, ἔχουμε ὅμως ὀρισμένα κοινά σημεῖα σέ πολιτικές ἐπι-μήσεις ή σέ μακροπρόθεσμους στόχους. Δέν εἶναι σωστό νά φάχνουμε νά βροῦμε σοσιαλιστικό νόμμα μέ τό ὅποιο ταυτιζόμαστε ή μοιάζουμε περισσότερο.

Καμμιὰ ὅμως σχέση δέν ἔχουμε μέ τήν ὁσοσιαλιστική Διεθνή, ή ὁποῖα περιλαμβάνει στοὺς κόλπους της, τήν Γερμανική, τήν Ἀγγλική, τήν Ἰσραηλιτική, τήν Πορτογαλέζικη σοσιαλδημοκρατία.

Ἡ ἀναγκαιότητα δημιουργίας ἑνός φορέα πού νά παλεύει γιά τήν ὁλόπλευρη ἀπελευθέρωση τοῦ λαοῦ μας, πέρα ἀπό τά παραδοσιακά κόμματα τῆς Ἀριστερᾶς, τίς δογματικές σεχταριστικές ὁργανώσεις τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς καί τῶν ξεπερασμένων πιά ἀστικῶν κομμάτων, φάνηκε τήν 3η τοῦ Σεπτέμβρη.

Ὁ ἴδιος ὁ τρόπος δημιουργίας (ἰδρυτική διακήρυξη, κάλεσμα γιά αὐτοοργάνωση), δίδει καί τά ἀρχικά χαρακτηριστικά τοῦ κινήματος, πού δέν εἶναι ἓνα κλειστό, ἀποστεωμένο γραφειοκρατικά σχῆμα, ἀλλά ἓνας ζωντανός ὁργανισμός. Τό ΠΑΣΟΚ σάν νέο κίνημα δέν δέχτηκε ἐκ τῶν προτέρων κανένα ὀρθόδοξο μοτέλλο ὁργάνωσης. Ἀντίθετα σύμφωνα μέ τήν πεῖρα τοῦ παγκόσμιου κινήματος, τίς συγκεκριμένες συνθῆκες τοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου καί τοὺς στόχους πού ἔβαλε προσπάθησε καί προσπα-θεῖ νά δημιουργήσῃ μιὰ μορφή ὁργάνωσης πού νά ἀνταποκρίνεται στό

πλατύ αίτημα για έσωτερική δημοκρατία αλλά ταυτόχρονα και για άποτελεσματικότητα.

Λαμβάνοντας υπ' όψη την πείρα από τά οργανωτικά σχήματα της παραδοσιακής άριστερας όπου έχει διαμορφωθεί μία αντιδημοκρατική γραφειοκρατική νοοτροπία αρνούμαστε τό τρόπο όργάνωσης του κόμματος Λενινιστικού τύπου διότι αυτός δημιουργήθηκε κάτω από έντελώς συγκεκριμένες συνθήκες μιας άλλης επόχης και χώρας, έπιμονή μας για πλήρη εφαρμογή του (πραγματική) στις έδω συνθήκες, δέν δείχνει τίποτα άλλο από την δογματική προσήλωση μας σε μοντέλα ή τό φόβο μας για μία προσπάθεια ξεπεράσματος τους.

Ούτε βέβαια θέλουμε μία μορφή όργάνωσης τύπου άρχηγικού-άστικού κόμματος (Ε.ΔΗ.Κ. βλέπε πρόσφατο καταστατικό της).

Η προσπάθεια γίνεται (λέμε για προσπάθεια διότι οι παλιές νοοτροπίες δύσκολα ξεπερνιώνται και οι νέες δέν είναι έτοιμα προκατασκευασμένα σχήματα) για ένα κίνημα όπου θά υπάρχει σύνδεση οργανική-ζωντανή μεταξύ κορυφής-καθοδηγητικών όργάνων και βάσης και όχι μόνο στά χαρτιά. "Ενα κίνημα που νά έπιτρέπει ί τάσεις (όχι όργανωμένες) μέσα του, "Ενα κίνημα όπου κάτω από μία κεντρική καθοδήγηση (πολιτική γραμμή) θά υπάρχει ή δυνατότητα οι Τ.Ο. νά λύνουν τά προβλήματα τους μόνες τους, στό βαθμό που είναι τοπικά και δέν θίγουν γενικώτερα άλλες περιοχές. "Όπου όλα τά καθοδηγητικά όργανα θά άκοϋν τις απόψεις της βάσης και θά τις λαμβάνουν υπ' όψιν τους. "Ενα κίνημα όπου νά υπάρχει ή έκλογή, ή ανάκληση ή άλλαγή, ό έλεγχος όποιουδήποτε όργάνου. "Ενα κίνημα που νά μπορεί νά υπάρξει διαφωνία, αλλά και ύπακοή-πειθαρχία στις αποφάσεις του άνωτέρου όργάνου, άπαραίτητη προϋπόθεση για την ένιαία έκφραση και τελικά την ύπαρξη του κινήματος.

Είμαστε ένα κίνημα που οι τελικές γενικές πολιτικές γραμμές θέλουμε νά προβληματίζουν τη βάση πλατιά, και ή βάση νά συμμετέχει στη χάραξη τους κατά τακτά χρονικά διαστήματα (συνέδρια) και όχι ανά δεκαετίες. Βέβαια στό μεταβατικό στάδιο της δημιουργίας της όργάνωσης άκόμα ίσως όρισμένα δέν έχουν έπιτευχθή. Άλλά πρέπει πάντα νά γίνεται συνεχής προσπάθεια για νά έπιτευχθούν τελικά.

Παραπέρα ή μή σωστή σύνδεση τοῦ Ἀντιϊμπεριαλιστικοῦ ἀγώνα μέ τόν ἀντιμονοπωλιακό ἀγώνα, ή ὑπερτίμηση τοῦ ἀντιϊμπεριαλιστικοῦ ἀγώνα τοῦ ἀντιμονοπωλιακοῦ ή τό ἀντίθετο ὁδηγεῖ σέ ἀδιέξοδο (βλέπε πολιτική τοῦ Κ.Κ.έξ. γιά ἀντιϊμπεριαλιστική δημοκρατική ὅχι ἀντιμονοπωλιακή συμμαχία).

Τήν ὑλοποίηση τῶν παραπάνω βραχυπρόθεσμων στόχων τήν βλέπουμε νά περνάει μέσα ἀπό μιᾶ ἐνότητα στή βάση, ἐνότητα σέ ὅλους τοὺς ἀγώνες πού καθημερινά ξεσποῦν. Μόνο μέσα ἀπό αὐτή τήν ἐνότητα θά ὠριμάσει ή ἐνότητα τῶν κορυφῶν τῶν πολιτικῶν δυνάμεων. Ἡ ἐνότητα, ή ὅποια δήποτε ἐνότητα, στήν κορυφή, πού ἐπιδιώκουν διάφορες πολιτικές παρατάξεις, δέν διασφαλίζει τήν ἐπιτυχία τῶν στόχων τοῦ λαοῦ, ἀντίθετα μπορεῖ νά μπεῖ φραγμός.

Τό νά φωνάζουμε γιά ἐνότητα δέν σημαίνει ὅτι δούλεύουμε γι'αυτήν (βλέπε μπροσοῦρα προσεχῶς).

Ἡ θέση τοῦ ΠΑΣΟΚ βρῖσκεται κόντά στά ἄλλα ἀντιϊμπεριαλιστικά καί ἐθνικοαπελευθερωτικά κινήματα τῆς χτῆς Μέσης Ἀνατολῆς καί τῆς Νότιας Εὐρώπης γι' αὐτό καί ἐπιδιώκουμε συνεργασία μέ αὐτά καί εἰδικώτερα μέ τά σοσιαλιστικά καί ἀπελευθερωτικά κινήματα τῶν χωρῶν αὐτῶν. Αὐτό δέν σημαίνει ὅτι ταυτιζόμαστε μέ αὐτά, τό ΠΑΣΟΚ εἶναι κίνημα πού ξεπήδησε μέσα ἀπό τίς συγκεκριμένες συνθήκες τοῦ τόπου μας, ἔχουμε ὅμως ὁρισμένα κοινά σημεῖα σέ πολιτικές ἐντιμήσεις ή σέ μακροπρόθεσμοις στόχους. Δέν εἶναι σωστό νά φάχνουμε νά βροῦμε σοσιαλιστικό κόμμα μέ τό ὅποιο ταυτιζόμαστε ή μοιάζουμε περισσότερο.

Καμμιά ὅμως σχέση δέν ἔχουμε μέ τήν βωσιαλιστική Διεθνή, ή ὅποια περιλαμβάνει στούς κόλπους της, τήν Γερμανική, τήν Ἀγγλική, τήν Ἰσραηλιτική, τήν Πορτογαλέζικη βωσιαλδημοκρατία.

Ἡ ἀναγκαιότητα δημιουργίας ἑνός φορέα πού νά παλεύει γιά τήν ὁλόπλευρη ἀπελευθέρωση τοῦ λαοῦ μας, πέρα ἀπό τά παραδοσιακά κόμματα τῆς Ἀριστερᾶς, τίς δογματικές σεχταριστικές ὁργανώσεις τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς καί τῶν ξεπερασμένων πιά ἀστικῶν κομμάτων, φάνηκε τήν 3η τοῦ Σεπτέμβρη.

Ὁ ἴδιος ὁ τρόπος δημιουργίας (ἰδρυτική διακήρυξη, κάλεσμα γιά αὐτοοργάνωση), δίδει καί τά ἀρχικά χαρακτηριστικά τοῦ κινήματος, πού δέν εἶναι ἓνα κλειστό, ἀποστεωμένο γραφειοκρατικά σχῆμα, ἀλλά ἓνας ζωντανός ὁργανισμός. Τό ΠΑΣΟΚ σάν νέο κίνημα δέν δέχτηκε ἐκ τῶν προτέρων κανένα ὀρθόδοξο μοτέλλο ὁργάνωσης. Ἀντίθετα σύμφωνα μέ τήν πεῖρα τοῦ παγκόσμιου κινήματος, τίς συγκεκριμένες συνθήκες τοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου καί τοὺς στόχους πού ἔβαλε προσπάθησε καί προσπαθεῖ νά δημιουργήσῃ μιᾶ μορφή ὁργάνωσης πού νά ἀνταποκρίνεται στό

πλατύ αίτημα για έσωτερική δημοκρατία αλλά ταυτόχρονα και για αποτελεσματικότητα.

Λαμβάνοντας υπ' όψη την πείρα από τά οργανωτικά σχήματα της παραδοσιακής άριστερās όπου έχει διαμορφωθή μία αντιδημοκρατική γραφειοκρατική νοοτροπία αρνούμαστε τό τρόπο όργάνωσης τοϋ κόμματος Λενινιστικοϋ τύπου διότι αυτός δημιουργήθηκε κάτω από έντελώς συγκεντρωμένες συνθήκες μιās άλλης εποχής και χώρας, έπιμονή μας για πλήρη έφαρμογή του (πραγματική) στις έδω συνθήκες, δέν δέίχνει τίποτα άλλο από την δογματική προσήλωση μας σέ μοντέλα ή τό φόβο μας για μία προσπάθεια ξεπεράσματός τους.

Ούτε βέβαια θέλουμε μία μορφή όργάνωσης τύπου άρχηγικοϋ-άστικοϋ κόμματος (Ε.ΔΗ.Κ. βλέπε πρόσφατο καταστατικό της).

Η προσπάθεια γίνεται (λέμε για προσπάθεια διότι, οί παλιές νοοτροπίες δύσκολα ξεπερνιώνται και οί νέες δέν είναι έτοιμα προκατασκευασμένα σχήματα) για ένα κίνημα όπου θά ύπάρχει σύνδεση όργανική-ζωντανή μεταξύ κορυφής-καθοδηγητικών όργάνων και βάσης και όχι μόνο στά χαρτιά. "Ενα κίνημα πού νά έπιτρέπει ι τάσεις (όχι όργανωμένες) μέσα του, "Ενα κίνημα όπου κάτω από μία κεντρική καθοδήγηση (πολιτική γραμμή) θά ύπάρχει η δυνατότητα οί Τ.Ο. νά λύνουν τά προβλήματα τους μόνες τους, στό βαθμό πού είναι τοπικά και δέν θίγουν γενικώτερα άλλες περιοχές. "Οπου όλα τά καθοδηγητικά όργανα θά άκοϋν τίς απόψεις της βάσης και θά τίς λαμβάνουν υπ' όψιν τους. "Ενα κίνημα όπου νά ύπάρχει ή έκλογή, ή ανάκληση ή αλλαγή, ό έλεγχος οποιουδήποτε όργάνου. "Ενα κίνημα πού νά μπορεί νά ύπάρξει διαφωνία, αλλά και ύπακοή-πειθαρχία στις αποφάσεις τοϋ άνωτέρου όργάνου, άπαραίτητη π προϋπόθεση για την ένιαία έκφραση και τελικά την ύπαρξη τοϋ κινήματος.

Είμαστε ένα κίνημα πού οί τελικές γενικές πολιτικές γραμμές θέλουμε νά προβληματίζουν τή βάση πλατιά, και ή βάση νά συμμετέχει στή χάραξη τους κατά τακτά χρονικά διαστήματα (συνέδρια) και όχι ανά δεκαετίες. Βέβαια στό μεταβατικό στάδιο της δημιουργίας της όργάνωσης άκόμα ίσως όρισμένα δέν έχουν έπιτευχθή. Άλλά πρέπει πάντα νά γίνεται συνεχής προσπάθεια για νά έπιτευχθούν τελικά.